

РАЙКО ЖИНЗИФОВЪ

ОХРИДЪ

Я, въ полнощъ мрачнѣ, беззвѣзднѣ,
 Боже на виско мѣсто,
 Съ сълзи во очи, съ душѣ жеднѣ
 За Охридъ я мислѣхъ често.
 За Охридъ, столицѣ духовнѣ,
 За теплѣ вѣрѣ тогашнѣ,
 Какъ съ народнѣ думѣ свободнѣ,
 Какъ съ душѣ чистѣ безгрѣшнѣ:
 Климентъ Славянскѣ молитвѣ,
 Божио предаваше слово
 Во Охридъ, во старѣтѣ църквѣ
 Сосѣ облѣкло Кириллово.
 Какъ на свой языкъ народенъ
 Проповѣдвалъ кротко, мило
 Духъ на любовь, духъ свободенъ
 Онъ кадейки сосѣ кадило.
 Онъ въ църквѣ съ любовь, съ смирене,
 Онъ свое словесно стадо
 Сосѣ Кириллово учене
 Напоявалъ старо, младо.
 И какъ народъ гърмогласно
 Въ старѣ църквѣ Охридскѣ
 Произносеше согласно
 Онъ молитва си Славянскѣ
 И сега, о Боже, често
 Сосѣ очи влажни сълзливи,
 Отъ това високо мѣсто
 Пращамъ ти топли молитви. —
 Пастиръ прати имъ духовенъ
 Да пасить Славянско стадо,